

Publicerad 2010-10-04 17:54 av Evelina-B

Ljug för mig.

Förväntningarna på dig, dom du själv skapade: gjorde mig tom.

Jag såg dig vara dom för en sekund, när du satt på knä bredvid mig och bad mig i din minsta röst att
Älska mig.

Jag var så fylld av den mest infekterade smärtan då, det sved så djupt inom mig för varje sekund jag inte kunde

Sluta tänka på dig, hur mycket jag

Inte ville vara med dig

Allt blev så förvridet och någonting aktiverade sig inom mig.

Jag vill kalla det försvar, som t-celler mot en förkylning.

Men hoppet är det sista som lämnar människan,

Så ljug för mig.

Det känns så mycket att jag skakar, jag lever av smärtan som slår mig mot golvet och kastar mig in i varje vägg den hittar.

Sårad på insidan och aldrig mer fullständigt

Normal?

Nej, aldrig mer fullständig kärlek.

Inte för dig.

Så säg att du aldrig mer ska, såra mig så som du gjorde.

Ljug för mig och berätta i din minsta röst att du aldrig mer ska svika mig.

Jag ser ett citat framför mig när jag tänker på oss:

Människor är som pusselbitar, bara en passar.

Jag ser citatet som en snorig skitunge som bestämt bankar, bankar, bankar på två små pusselbitar.

Men hur bestämt nu denna unge än bankar, passar de inte.

Och efter en tid.

Går vi sönder.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Evelina-B med Poeter.se id #4571 innehar upphovsrätten